Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (fjärde avdelningen)

den 13 maj 2026*

”Begäran om förhandsavgörande – Konsumentskydd – Direktiv 2011/83/EU – Artikel 5.1 a och c – Informationskrav i samband med andra avtal än distansavtal eller avtal utanför fasta affärslokaler – Skyldighet för näringsidkaren att informera konsumenten om tjänsternas egenskaper – Tull – Skyldighet för näringsidkaren att informera konsumenten om det sammanlagda priset för tjänsten – Ytterligare kostnader – Innehållet i den information som ska tillhandahållas konsumenten – Konvention om fraktavtalet vid internationell godsbefordran på väg (CMR) – Artiklarna 6 och 11”

I mål C-488/24,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litauens Högsta domstol) genom beslut av den 11 juli 2024, som inkom till domstolen samma dag, i målet

D.V.

mot

MB ”Kigas”,

ytterligare deltagare i rättegången:

Valstybinė vartotojų teisių apsaugos tarnyba

meddelar

DOMSTOLEN (fjärde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden I. Jarukaitis samt domarna M. Condinanzi, N. Jääskinen, R. Frendo (referent) och A. Kornezov,

generaladvokat: T. Ćapeta,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

* Rättegångsspråk: litauiska.

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

– Litauens regering, genom K. Dieninis och S. Grigonis, båda i egenskap av ombud,

– Tjeckiens regering, genom M. Smolek, S. Šindelková och J. Vláčil och samtliga i egenskap av ombud,

– Europeiska kommissionen, genom I. Rubene och A. Steiblytė, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 11 december 2025 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 5.1 a och c i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/83/EU av den 25 oktober 2011 om konsumenträttigheter och om ändring av rådets direktiv 93/13/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/44/EG och om upphävande av rådets direktiv 85/577/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG (EUT L 304, 2011, s. 64), i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/2161 av den 27 november 2019 (EUT L 328, 2019, s. 7) (nedan kallat direktiv 2011/83).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan en konsument D.V. och MB Kigas, ett transportföretag, angående betalning av en faktura avseende en internationell godstransport på väg som inkluderar ett belopp motsvarande tullavgifter som Kigas betalat.

Tillämpliga bestämmelser

Internationell rätt

3 Konventionen om fraktavtalet vid internationell godsbefordran på väg, undertecknad i Genève den 19 maj 1956, i dess lydelse enligt protokollet undertecknat i Genève den 5 juli 1978 (nedan kallad CMR), förhandlades fram inom ramen för Förenta nationernas ekonomiska kommission för Europa. Mer än 50 stater, däribland samtliga medlemsstater i Europeiska unionen, har tillträtt CMR.

4 Artikel 1 CMR har följande lydelse:

”1. Denna konvention tillämpas på varje avtal om godsbefordran med fordon på väg mot betalning, när orten för godsets mottagande till befordran och bestämmelseorten, såsom de angivits i avtalet, är belägna i skilda stater, av vilka åtminstone den ena är en fördragsslutande stat. Vad nu sagts gäller oavsett parternas hemvist och nationalitet.

…

4. Denna konvention tillämpas inte

…

c) på befordran av flyttsaker.

…”

5 I artikel 4 CMR föreskrivs följande:

”Fraktavtalet ska bekräftas genom fraktsedel. Att fraktsedel inte har upprättats eller inte har föreskrivet innehåll eller har gått förlorad inverkar inte på avtalets existens eller giltighet, och avtalet förblir underkastat bestämmelserna i denna konvention.”

6 I artikel 6.1 CMR föreskrivs följande:

”Fraktsedeln ska innehålla följande uppgifter:

…

i) kostnader hänförliga till befordringen (frakt, tilläggsavgifter, tullavgifter och andra kostnader som uppkommer under tiden från avtalets ingående till godsets utlämnande);

…”

7 Artikel 11.1 och 11.2 CMR har följande lydelse:

”1. Till uppfyllande av de tullbestämmelser och andra offentliga föreskrifter som ska iakttagas innan godset utlämnas till mottagaren ska avsändaren foga erforderliga handlingar till fraktförarens förfogande samt lämna fraktföraren de upplysningar som denne begär.

2. Fraktföraren är inte skyldig att undersöka, huruvida dessa handlingar och upplysningar är riktiga eller fullständiga. Avsändaren ska svara gentemot fraktföraren för skada som uppkommer till följd av att sådan handling och upplysning saknas eller är ofullständig eller oriktig, utom då fel eller försummelse ligger fraktföraren till last.”

Unionsrätt

8 Skälen 4, 5 och 7 i direktiv 2011/83 har följande lydelse:

”(4) En harmonisering av vissa aspekter av distansavtal och avtal utanför fasta affärslokaler krävs för att främja en verklig inre marknad för konsumenter med en god balans mellan en hög konsumentskyddsnivå och konkurrenskraftiga företag …

(5) … En fullständig harmonisering av vissa bestämmelser om konsumentinformation och ångerrätt i distansavtal och avtal utanför fasta affärslokaler kommer därför att bidra till en hög konsumentskyddsnivå och till att den inre marknaden fungerar bättre i förhållandet mellan näringsidkare och konsumenter.

…

(7) En fullständig harmonisering av vissa huvudaspekter i lagstiftningen bör leda till betydligt större rättssäkerhet för både konsumenter och näringsidkare. Både konsumenter och näringsidkare bör kunna förlita sig på ett enda regelverk grundat på tydligt definierade rättsliga begrepp som reglerar vissa aspekter i avtal mellan näringsidkare och konsumenter i hela unionen. Effekten av en sådan harmonisering bör bli att de hinder som följer av de fragmenterade bestämmelserna undanröjs och att den inre marknaden fullbordas på detta område. Dessa hinder kan bara undanröjas genom att det införs enhetliga unionsbestämmelser. Konsumenterna bör också tillförsäkras en hög enhetlig skyddsnivå i hela unionen.”

9 I artikel 1 i direktivet, med rubriken ”Syfte”, föreskrivs följande:

”Syftet med detta direktiv är att åstadkomma ett konsumentskydd på hög nivå och därigenom bidra till att den inre marknaden fungerar korrekt genom att tillnärma vissa aspekter av medlemsstaternas lagar och andra författningar avseende avtal som ingåtts mellan konsumenter och näringsidkare.”

10 Artikel 2 i direktivet innehåller följande definitioner:

”1. *konsument*: varje fysisk person som i samband med avtal som omfattas av detta direktiv agerar för ändamål som faller utanför den egna närings- eller yrkesverksamheten.

2. *näringsidkare*: en fysisk eller juridisk person, antingen offentligägd eller privatägd, som i samband med avtal som omfattas av detta direktiv agerar för ändamål som faller inom ramen för den egna närings- eller yrkesverksamheten samt varje person som agerar i dennes namn eller för dennes räkning.

…

6. *tjänsteavtal*: varje avtal som inte är ett köpeavtal, där näringsidkaren tillhandahåller eller åtar sig att tillhandahålla en tjänst, inbegripet en digital tjänst, till konsumenten.

7. *distansavtal*: varje köpe- eller tjänsteavtal som ingås mellan näringsidkaren och konsumenten med stöd av ett organiserat system för distansförsäljning eller tillhandahållande av tjänster på distans, utan att näringsidkaren och konsumenten samtidigt är fysiskt närvarande, enbart med utnyttjande av ett eller flera medel för distanskommunikation fram till och inbegripet den tidpunkt då avtalet ingås.

…”

11 I artikel 3 i samma direktiv, med rubriken ”Tillämpningsområde”, föreskrivs följande i punkt 1:

”Detta direktiv ska tillämpas på alla avtal som ingås mellan en näringsidkare och en konsument enligt de villkor och i den omfattning som anges i bestämmelserna i direktivet. …”

12 I artikel 5 i direktiv 2011/83, som har rubriken ”Informationskrav i samband med andra avtal än distansavtal eller avtal utanför fasta affärslokaler”, anges följande i punkt 1:

”Innan konsumenten blir bunden av ett annat avtal än ett distansavtal eller ett avtal utanför fasta affärslokaler, eller ett motsvarande erbjudande ska näringsidkaren klart och tydligt informera konsumenten om följande, såvida den informationen inte redan framgår av sammanhanget:

a) Varornas eller tjänsternas huvudsakliga egenskaper, i en omfattning som är lämplig för mediet och för varorna eller tjänsterna.

…

c) Det sammanlagda priset på varorna eller tjänsterna inklusive skatter och avgifter eller, om varan eller tjänsten är av sådan art att priset rimligen inte kan beräknas i förväg, det sätt på vilket priset beräknas och alla eventuella ytterligare kostnader för frakt, leverans eller porto eller, om dessa rimligen inte kan beräknas i förväg, uppgift om att sådana ytterligare kostnader kan tillkomma.

…”

Litauisk rätt

13 Artikel 6.228[6] i Lietuvos Respublikos civilinio kodekso patvirtinimo, įsigaliojimo ir įgyvendinimo įstatymas Nr. VIII-1864 (lag nr VIII-1864 om godkännande, ikraftträdande och genomförande av den litauiska civillagen) av den 18 juli 2000 (Žin., 2000, nr 74-2262), i den lydelse som är tillämplig i det nationella målet, har rubriken ”Allmänna krav avseende konsumentens rätt till information”. I punkt 1 föreskrivs följande:

”Innan ett annat konsumentavtal än ett distansavtal eller ett avtal utanför fasta affärslokaler ingås, ska näringsidkaren på ett klart och tydligt sätt förse konsumenten med nödvändig, korrekt, fullständig och icke vilseledande information. Informationen ska lämnas till konsumenten på det officiella språket. Näringsidkaren ska, vid märkningen av varorna eller på annat sätt, informera konsumenten, såvida den informationen inte framgår av sammanhanget, om följande:

1) Varans eller tjänstens huvudsakliga egenskaper (med beaktande av informationsmediet och varan eller tjänsten).

…

3) Det sammanlagda priset på varorna eller tjänsterna inklusive skatter och avgifter eller, om varan eller tjänsten är av sådan art att priset rimligen inte kan beräknas i förväg, det sätt på vilket priset beräknas och alla eventuella ytterligare kostnader för frakt, leverans eller porto eller, om dessa av en rimlig anledning inte kan beräknas i förväg, uppgift om att sådana ytterligare kostnader kan tillkomma.

…”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

14 Konsumenten D.V. ingick per telefon ett avtal med Kigas, ett transportföretag, om transport av varor tillhörande D.V., nämligen två motorcyklar, en fyrhjuling, två tvättmaskiner och två torktumlare, från Norge till Litauen till ett belopp av 450 euro. Parterna i det nationella målet har således inte ingått något skriftligt transportavtal och har inte upprättat någon fraktsedel.

15 Den 16 juni 2020 överlämnade D.V. varorna till Kigas i Norge och angav, som svar på en fråga från detta bolag, att det inte var nödvändigt att inge någon tulldeklaration, eftersom de transporterade varorna var avsedda för D.V:s eget bruk.

16 Vid en kontroll vid gränsen mellan Norge och Sverige den 17 juni 2020 ansåg svenska tullmyndigheter att dessa varor skulle tulldeklareras när de fördes in i unionen. Följaktligen upprättades en tulldeklaration, varvid tullbeloppet fastställdes till 40 899 svenska kronor (SEK) (cirka 3 890,59 euro), som Kigas betalade.

17 Den 18 juni 2020 skickade Kigas en faktura till D.V. innehållande såväl det belopp på 450 euro som ursprungligen överenskommits för godstransporten som beloppet motsvarande den tull som svenska tullmyndigheter hade påfört.

18 Den 20 juni 2020 levererade Kigas, på den plats i Litauen som överenskommits, alla varor som D.V. hade anförtrott bolaget, med undantag för en motorcykel som Kigas hade innehållit i avvaktan på att fakturan skulle betalas.

19 D.V. väckte talan mot Kigas vid Kauno apylinkės teismas (Distriktsdomstolen i Kaunas, Litauen) och yrkade i huvudsak att nämnda domstol skulle fastställa att han inte var skyldig att betala det belopp som angetts på fakturan avseende återbetalning av erlagd tull. Vidare yrkade D.V. att nämnda domstol skulle förplikta Kigas att utan dröjsmål till D.V. återlämna den motorcykel som innehållits.

20 Kigas väckte genkäromål och yrkande att D.V. skulle förpliktas att utge 450 euro för godsbefordran och 3 876,76 euro för kostnader.

21 Genom dom av den 17 maj 2023 biföll Kauno apylinkės teismas (Distriktsdomstolen i Kaunas) genkäromålet samtidigt som Kigas förpliktades att till D.V. återlämna den motorcykel som bolaget inte hade levererat.

22 Kauno apygardos teismas (Regionala domstolen i Kaunas, Litauen) fastställde efter överklagande detta avgörande genom beslut av den 16 november 2023.

23 Båda instanserna slog i huvudsak fast att det nationella målet inte bara omfattades av bestämmelserna i lag nr VIII-1864 om godkännande, ikraftträdande och genomförande av den litauiska civillagen, i den lydelse som är tillämplig i det nationella målet, som reglerar transportavtal, utan även av bestämmelserna i CMR, och att bestämmelserna i CMR skulle ha företräde i händelse av normkonflikt.

24 Nämnda instanser fann vidare att D.V., i egenskap av avsändare av varorna, hade underlåtit att uppfylla sin skyldighet att förse fraktföraren med de fullständiga handlingar och uppgifter som var nödvändiga för att tullformaliteterna skulle kunna fullgöras, vilket motiverade att D.V. förpliktades att återbetala det tullbelopp som Kigas hade betalat. Domstolarna ansåg att dessa tullar inte kunde anses utgöra en del av vederlaget för transporten av dessa varor.

25 Mot denna bakgrund överklagade D.V. beslutet från Kauno apygardos teismas (Regionala domstolen i Kaunas) till Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litauens högsta domstol), som är den hänskjutande domstolen.

26 D.V. har gjort gällande att inom ramen för avtalet med Kigas innefattar näringsidkarens informationsskyldighet enligt artikel 5 i direktiv 2011/83 en skyldighet att ge konsumenten detaljerad information om tullar, tullsatser och handlingar som är nödvändiga för att tullförfarandena ska kunna genomföras. Avsändarens skyldighet enligt artikel 11 CMR att förse fraktföraren med de handlingar och uppgifter som krävs för att fullgöra tullformaliteter och andra formaliteter är endast tillämplig när konsumenten först har erhållit de detaljerade uppgifter som ska tillhandahållas konsumenten i enlighet med artikel 5 i direktiv 2011/83.

27 Kigas har gjort gällande att enligt artikel 5 i direktiv 2011/83 är en näringsidkare som utför en godstransport för en konsuments räkning inte är skyldig att informera konsumenten om tullförfaranden, tullar eller de handlingar som erfordras för att tullformaliteterna ska kunna fullgöras. Enligt bolaget ska konsumenten, i enlighet med artikel 11 CMR, i egenskap av avsändare lämna denna information till näringsidkaren.

28 Den hänskjutande domstolen har erinrat om att det nationella målet rör en internationell godsbefordran på väg, där godset är avsett för avsändarens personliga bruk. De omtvistade avtalsförhållandena rör följaktligen en konsument och en näringsidkare och omfattas av tillämpningsområdet för direktiv 2011/83.

29 Den hänskjutande domstolen har vidare påpekat att den transporttjänst som är aktuell i det nationella målet omfattas av tillämpningsområdet för CMR, varvid den har preciserat att denna tjänst inte utgör befordran av flyttsaker i den mening som avses i artikel 1.4 CMR. Den hänskjutande domstolen har i detta avseende erinrat om att enligt artikel 11.1 CMR ska avsändaren, för att fullgöra de tullbestämmelser och andra offentliga föreskrifter som ska iakttas innan godset utlämnas till mottagaren, foga nödvändiga handlingar till fraktsedeln eller ställa sådana handlingar till fraktförarens förfogande samt lämna fraktföraren de upplysningar som denne begär. Enligt artikel 11.2 CMR är fraktföraren inte skyldig att undersöka, huruvida dessa handlingar och upplysningar är riktiga eller fullständiga och avsändaren ska svara gentemot fraktföraren för skada som uppkommer till följd av att sådan handling och upplysning saknas eller är ofullständig eller oriktig, utom då fel eller försummelse ligger fraktföraren till last.

30 Under dessa omständigheter vill den hänskjutande domstolen, för det första, få klarhet i huruvida artikel 5.1 a i direktiv 2011/83, i vilken det föreskrivs en skyldighet för näringsidkaren att förse konsumenten med information om tjänstens huvudsakliga egenskaper, ska tolkas restriktivt, så att den endast avser information om var varorna ska levereras, resväg och pris, eller i vid bemärkelse, så att den ålägger näringsidkaren, som ombesörjer en internationell godstransport för en konsuments räkning, en skyldighet att även informera konsumenten om de tullförfaranden som är tillämpliga på transporten. Om det andra fallet gäller, vill den hänskjutande domstolen få klarhet i huruvida det är tillräckligt att näringsidkaren för avsändaren/konsumenten anger att det är avsändaren/konsumenten som ska tillhandahålla de handlingar som krävs för att genomföra

tullförfarandena och betala tullen, eller om näringsidkaren ska lämna detaljerade uppgifter om de exakta handlingar som ska uppvisas för tullmyndigheterna samt om tullsatser och tullbelopp. Den hänskjutande domstolen är benägen att anse att det skulle kunna vara oproportionerligt att ålägga näringsidkaren en sådan börda.

31 Det är nämligen avsändaren som i princip bäst känner till egenskaperna och särdrag hos den vara som anförtrotts fraktföraren samt syftet med transporten. Den hänskjutande domstolen anser att även om näringsidkarens skyldighet att informera konsumenten om tjänstens huvudsakliga egenskaper inbegriper den omständigheten att de varor som ska transporteras kan bli föremål för tullförfaranden, så bör denna information endast vara av allmän karaktär. Det kan inte krävas av näringsidkaren att denne underrättar konsumenten om de exakta handlingar som ska uppvisas för tullen eller att näringsidkaren beräknar och underrättar konsumenten om det exakta tullbelopp som gäller.

32 För det andra vill den hänskjutande domstolen få klarhet i huruvida näringsidkarens skyldighet enligt artikel 5.1 c i direktiv 2011/83 att informera konsumenten om priset på varorna eller tjänsterna inklusive skatter eller, om varan eller tjänsten är av sådan art att priset rimligen inte kan beräknas i förväg, det sätt på vilket priset ska beräknas och alla eventuella ytterligare kostnader för frakt, leverans eller porto eller, om dessa kostnader rimligen inte kan beräknas i förväg, uppgift om att sådana ytterligare kostnader kan tillkomma, innebär en skyldighet för den näringsidkare som tillhandahåller en internationell godstransport för en konsuments räkning att informera konsumenten om den tull (tullsatser och tullbelopp) som är tillämplig på transporten.

33 Den hänskjutande domstolen anser även att denna bestämmelse kan tolkas antingen restriktivt eller extensivt, eftersom slutsatsen är att näringsidkaren således antingen är befriad från skyldigheten att lämna information till konsumenten om tullsatser och tullbelopp eller är skyldig att lämna denna information.

34 Mot denna bakgrund beslutade Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litauens högsta domstol) att vilandeförklara målet och ställa följande frågor till EU-domstolen:

”1) Ska artikel 5.1 a i [direktiv 2011/83], som ålägger näringsidkaren att informera konsumenten om tjänsternas egenskaper, tolkas så, att en näringsidkare som utför en internationell godstransport åt en konsument är skyldig att informera konsumenten om de tullförfaranden som är tillämpliga på denna transport? För det fall denna fråga ska besvaras jakande, räcker det då att näringsidkaren förklarar att avsändaren (konsumenten) måste ta ansvar för de dokument som krävs för tullförfarandet och betala tullen, eller måste näringsidkaren lämna detaljerad information (en förteckning) avseende de specifika handlingar som ska uppvisas för tullmyndigheterna och om de tillämpliga tullsatserna (tullbeloppen)?

2) Innebär näringsidkarens skyldighet enligt artikel 5.1 c i [direktiv 2011/83] att informera konsumenten om priset på varorna eller tjänsterna inklusive skatter eller, om varan eller tjänsten är av sådan art att priset rimligen inte kan beräknas i förväg, det sätt på vilket priset ska beräknas och alla eventuella ytterligare kostnader för frakt, leverans eller porto eller, om dessa kostnader rimligen inte kan beräknas i förväg, uppgift om att sådana ytterligare kostnader kan tillkomma, en skyldighet för den näringsidkare som utför en internationell godstransport att informera konsumenten om den tull (tullsatser och tullbelopp) som är tillämplig på den aktuella transporten?”

Förfarandet vid domstolen

35 Det ska erinras om att det ankommer på EU-domstolen, i enlighet med fördelningen av behörighet mellan denna domstol och de nationella domstolarna, att beakta den faktiska och rättsliga bakgrunden till tolkningsfrågorna, såsom den angetts i beslutet om hänskjutande. Eftersom den hänskjutande domstolen har klargjort den faktiska och rättsliga bakgrunden till de frågor som ställs, ankommer det följaktligen inte på EU-domstolen att pröva om dessa är korrekta (dom av den 19 mars 2026, Almirall, C-589/24, EU:C:2026:217, punkt 25 och där angiven rättspraxis).

36 Som svar på en begäran om upplysningar från EU-domstolen som syftar till att klargöra huruvida det transportavtal som är aktuellt i det nationella målet, vilket ingåtts per telefon, ska anses utgöra ett annat avtal än ett distansavtal eller ett avtal utanför fasta affärslokaler, så att den information som näringsidkaren ska tillhandahållas konsumenterna ska lämnas i enlighet med artikel 5 i direktiv 2011/83, eller om avtalet tvärtom ska anses utgöra ett distansavtal i den mening som avses i artikel 2 led 7 i detta direktiv, bekräftade den hänskjutande domstolen att den, i egenskap av högsta domstol, är bunden av de konstateranden som gjorts av domstolarna i första och andra instans. Den hänskjutande domstolen bedömer inte själv de faktiska omständigheterna utan prövar endast rättsfrågor. Den angav att det avtal som är aktuellt i det nationella målet, på grundval av de sålunda fastställda faktiska omständigheterna, inte kan anses utgöra ett distansavtal eller ett avtal utanför fasta affärslokaler i den mening som avses i artikel 2 led 7 i direktiv 2011/83 och att den information som näringsidkaren ska lämna till konsumenten således regleras av artikel 5 i det direktivet.

37 Mot bakgrund av dessa omständigheter ska domstolen, för att besvara de två frågor som ställts av den hänskjutande domstolen, tolka artikel 5 i direktiv 2011/83.

Prövning av tolkningsfrågorna

38 Den hänskjutande domstolen har ställt sina två frågor, som ska prövas gemensamt, för att få klarhet i huruvida artikel 5.1 a och c i direktiv 2011/83 ska tolkas så, att i samband med ett avtal avseende internationell godstransport på väg från ett tredjeland till en medlemsstat i unionen, så innebär den informationsskyldighet som åligger näringsidkaren enligt denna bestämmelse att avsändaren/konsumenten ska informeras om att importen av varorna till unionen kan leda till att tullformaliteter ska fullgöras och att tull kan komma att tas ut. Om så är fallet vill den hänskjutande domstolen få klarhet i huruvida näringsidkaren ska lämna detaljerad information om de handlingar som ska uppvisas för tullen samt om tillämpliga tullsatser och tullbelopp.

39 Det ska inledningsvis påpekas att tvisten mellan D.V. och Kigas, enligt den hänskjutande domstolen, omfattas av tillämpningsområdet för CMR.

40 Enligt artikel 1 CMR ska konventionen tillämpas på varje avtal om godsbefordran med fordon på väg mot betalning, när orten för godsets mottagande till befordran och bestämmelseorten, såsom de angivits i avtalet, är belägna i skilda stater, av vilka åtminstone den ena är en fördragsslutande stat.

41 I förevarande fall framgår det av beslutet om hänskjutande att det nationella målet avser ett avtal om godstransport på väg mot betalning från Norge till Litauen, vilka båda är länder som är anslutna till CMR, och att denna tjänst inte utgör befordran av flyttsaker i den mening som avses i artikel 1.4 CMR.

42 Vidare omfattas, såsom föreskrivs i artikel 3 i direktiv 2011/83, alla avtal som ingås mellan en näringsidkare och en konsument av tillämpningsområdet för detta direktiv. Det framgår emellertid av den hänskjutande domstolens konstateranden, vilka det erinrats om i punkt 28 ovan, att D.V. – som ingick det aktuella transportavtalet med Kigas, en yrkesmässig fraktförare – var konsument i den mening som avses i artikel 2 led 1 i direktivet, eftersom han agerade för ändamål som faller utanför den egna närings- eller yrkesverksamheten. Avtalet omfattas således av tillämpningsområdet för direktiv 2011/83.

43 Såsom framgår av artikel 1 i direktiv 2011/83, jämförd med skälen 4, 5 och 7 i direktivet, är syftet med direktivet att säkerställa en hög konsumentskyddsnivå genom att konsumentinformationen och konsumenternas säkerhet garanteras i transaktionerna med näringsidkarna. Konsumentskyddet i unionens politik har dessutom stadfästs i artikel 169 FEUF och i artikel 38 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (dom av den 23 januari 2019, Walbusch Walter Busch, C-430/17, EU:C:2019:47, punkt 34).

44 Direktiv 2011/83 syftar följaktligen till att ge konsumenterna ett omfattande skydd genom att tillförsäkra dem vissa rättigheter. I detta avseende är den information som ges innan ett avtal ingås, om avtalsvillkoren och följderna av att avtalet ingås, av grundläggande betydelse för konsumenten. Det är nämligen på grundval av denna information som konsumenten beslutar huruvida han eller hon avser att ingå ett bindande avtal med en näringsidkare (se, för ett liknande resonemang, dom av den 23 januari 2019, Walbusch Walter Busch, C-430/17, EU:C:2019:47, punkterna 35 och 36).

45 I detta syfte föreskrivs i artikel 5.1 i direktiv 2011/83 att näringsidkaren, innan konsumenten blir bunden av ett annat avtal än ett distansavtal eller ett avtal utanför fasta affärslokaler, eller ett motsvarande erbjudande, klart och tydligt ska ge konsumenten olika typer av information, såvida informationen inte redan framgår av sammanhanget. Bestämmelsen syftar till att säkerställa att konsumenten, innan ett avtal ingås, mottar såväl information om avtalsvillkoren och följderna av att avtalet ingås – så att konsumenten på grundval av denna information kan besluta huruvida han eller hon vill ingå ett bindande avtal med en näringsidkare – som den information som är nödvändig för att avtalet ska kunna fullgöras på ett korrekt sätt och framför allt för att konsumenten ska kunna göra gällande sina rättigheter (se, för ett liknande resonemang, dom av den 5 maj 2022, Victorinox, C-179/21, EU:C:2022:353, punkt 26).

46 Vad närmare bestämt gäller skyldigheten att informera konsumenten före avtalets ingående enligt artikel 5.1 a i direktiv 2011/83, följer det av denna bestämmelse att näringsidkaren ska informera konsumenten om varornas eller tjänsternas huvudsakliga egenskaper, i en omfattning som är lämplig för det informationsmedium som används och för de berörda varorna eller tjänsterna.

47 Av detta följer att omfattningen av den information som en näringsidkare i förväg ska lämna i samband med ett avtal om internationell godstransport ska bedömas med hänsyn till bland annat tjänstens art.

48 Den omständigheten att importen av de transporterade varorna kan kräva tullformaliteter kan ha en betydande inverkan på utförandet av den tillhandahållna transporttjänsten, genom att fördröja eller till och med förhindra leveransen av varorna eller genom att medföra merkostnader. Såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 62 i sitt förslag till avgörande är det, med hänsyn till att avtal om internationell godstransport är av gränsöverskridande karaktär och att import av de transporterade varorna från ett tredjeland i förekommande fall kan bli föremål för tull, rimligt att dra slutsatsen att tullformaliteterna utgör en av de huvudsakliga egenskaperna hos denna typ av avtal, i den mening som avses i artikel 5.1 i direktiv 2011/83, som en konsument måste informeras om innan avtalet ingås.

49 I samband med ett sådant transportavtal som det aktuella är den yrkesmässiga fraktföraren följaktligen skyldig att informera konsumenten om att importen av de transporterade varorna kan komma att kräva förgörandet av tullformaliteter.

50 När näringsidkaren däremot uteslutande ombesörjer transporten av varorna utan att i övrigt utföra tullklareringstjänster, kan näringsidkaren inte vara skyldig att lämna detaljerade uppgifter om de handlingar som ska uppvisas för tullen. Den hänskjutande domstolen har i detta avseende påpekat att det framgår av artikel 11.1 och 11.2 CMR att det ankommer på avsändaren att ställa de handlingar som är nödvändiga för fullgörandet av tullformaliteterna till fraktförarens förfogande och att fraktföraren inte är skyldig att undersöka om dessa handlingar är riktiga eller fullständiga.

51 När det sedan gäller artikel 5.1 c i direktiv 2011/83 erinrar domstolen om att det följer av denna bestämmelse att näringsidkaren ska informera konsumenten om det sammanlagda priset på varorna eller tjänsterna inklusive skatter och avgifter eller, om varan eller tjänsten är av sådan art att priset rimligen inte kan beräknas i förväg, det sätt på vilket priset beräknas och alla eventuella ytterligare kostnader för frakt, leverans eller porto eller, om dessa rimligen inte kan beräknas i förväg, uppgift om att sådana ytterligare kostnader kan tillkomma.

52 Det framgår av ordalydelsen i denna artikel att det ska göras åtskillnad mellan information om slutpriset och information om det sätt på vilket priset beräknas. Vidare är det tjänstens art som avgör i vilken situation näringsidkaren inte rimligen kan beräkna priset i förväg. Slutligen framgår det att näringsidkaren, när denne inte kan ange slutpriset, ska ange det sätt på vilket priset beräknas eller, med andra ord, metoden för att beräkna slutpriset (se, analogt, dom av den 23 januari 2025, NEW Niederrhein Energie und Wasser, C-518/23, EU:C:2025:35, punkt 30). Dessutom gäller, oberoende av angivandet av det sammanlagda priset eller hur detta beräknas, att hänsyn måste tas till de ytterligare kostnader som kan tillkomma till det sammanlagda priset för tjänsten och beträffande vilka, även om de inte kan beräknas i förväg, konsumenten måste erhålla uppgift om att sådana kan tillkomma.

53 Vidare framgår det av artikel 6.1 i) i CMR att tull ingår bland de ”kostnader hänförliga till befordringen” som ska anges på fraktsedeln för en internationell godstransport på väg.

54 Eftersom tullarna inte kan utgår på grund av utförandet av transporttjänsten som sådan, utan på grund av att de transporterade varorna förs in till unionens tullområde, ska tullarna betraktas som ytterligare kostnader, i den mening som avses i artikel 5.1 c i direktiv 2011/83, vilka tillkommer utöver det sammanlagda priset för transporttjänsten.

55 Med hänsyn till att tullen beräknas beroende på vilka varor som ska transporteras är det nämligen möjligt att näringsidkaren, i förväg och på ett exakt sätt, inte känner till samtliga delar av det sammanlagda priset, vilket kan innebära att näringsidkaren eventuellt inte har möjlighet att

lämna sådana upplysningar till konsumenten om hur det sammanlagda priset ska beräknas så att den berörde själv kan göra denna beräkning (se, analogt, dom av den 23 januari 2025, NEW Niederrhein Energie und Wasser, C-518/23, EU:C:2025:35, punkt 38).

56 I detta sammanhang, när det gäller avtal om internationell godsbefordran, är det inte alltid möjligt för en näringsidkare att beräkna det sammanlagda priset för tjänsten ”inklusive skatter och avgifter” innan transportavtalet ingås, särskilt eftersom det exakta tullbeloppet kan bero på vissa faktorer som det inte är möjligt att känna till i förväg, såsom exempelvis varornas värde, deras klassificering enligt tulltaxan och deras ursprung.

57 Inom ramen för den informationsskyldighet som föreskrivs i artikel 5.1 c i direktiv 2011/83 är näringsidkaren således endast skyldig att informera konsumenten om den omständigheten att tullar kan komma att tas ut, vilka utgör ytterligare kostnader som konsumenten ska bära och vilka inte rimligen kan beräknas i förväg och anges i priset för transporttjänsten.

58 Mot bakgrund av det ovanstående ska den hänskjutande domstolens frågor besvaras enligt följande. Artikel 5.1 a och c i direktiv 2011/83 ska tolkas så, att i samband med ett avtal om internationell godsbefordran på väg från ett tredjeland till en medlemsstat i unionen, så innebär den informationsskyldighet som åligger näringsidkaren enligt denna bestämmelse att avsändaren/konsumenten ska informeras om att importen av varorna till unionen kan leda till att tullformaliteter ska fullgöras och att tullavgifter som ska bäras av konsumenten kan komma att tas ut. Näringsidkaren är däremot inte skyldig att lämna detaljerade uppgifter om de handlingar som ska uppvisas för tullen eller ange tillämpliga tullsatser och tullbelopp.

Rättegångskostnader

59 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (fjärde avdelningen) följande:

Artikel 5.1 a och c i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/83/EU av den 25 oktober 2011 om konsumenträttigheter och om ändring av rådets direktiv 93/13/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/44/EG och om upphävande av rådets direktiv 85/577/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG, i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/2161 av den 27 november 2019,

ska tolkas så,

att i samband med ett avtal om internationell godsbefordran på väg från ett tredjeland till en medlemsstat i unionen, så innebär den informationsskyldighet som åligger näringsidkaren enligt denna bestämmelse att avsändaren/konsumenten ska informeras om att importen av varorna till unionen kan leda till att tullformaliteter ska fullgöras och att tullavgifter som ska bäras av konsumenten kan komma att tas ut. Näringsidkaren är däremot inte skyldig att lämna detaljerade uppgifter om de handlingar som ska uppvisas för tullen eller ange tillämpliga tullsatser och tullbelopp.

Underskrifter